

4. My rádi k tobě zříme
a spolu hříchů svých,
tak často páchaných,
kajíce se, želíme.
Vidouce pak se stkvít
na Tobě krásu ctnosti
chcem, vzore nábožnosti!
cestami Tvými jít.

5. Kdes vzal té zmužilosti,
že když se Tebe král
na zpověď choti ptal,
své dostál's povinnosti,
že's život nasadil,
a co v posvátné době
svěřeno bylo Tobě,
ve hloubi duše skryl?

6. Co dalo v těžké chvíli,
když Tebe mučil kat,
bys mohl odolat,
vítězné Tobě síly?
Když plamen vzplápolal
a pálil údy Tvoje,
kdo vedl Tě v ty boje,
že jsi se nepoddal?

7. Bůh to byl všemohoucí,
k němužto v strasti té
se neslo srdce Tvé
nebeskou láskou vroucí;
měl's k němu zření jen.
I my chcem věrně státi,
pro Boha krev svou dáti;
toť křesťan povinnen.

8. Na rozkaz krále zlého,
když v říční hrob jsi kles'
Tvůj duch se vzhůru nes'
do ráje nadhězdného.
Tys, Jene" slavný rek.
Bůh sám k Tvé cti a slávě
tam, kde jsi skončil právě,
pět seslal hvězdiček.

9. Tvůj jazyk mlčenlivý,
když prchlo tři sta let,
i vlast i celý svět
novými učil divy:
že Tebe mlčení
přivedlo k Božské tváři,
kde ctnost vždy jasně
září,
kde klid a spasení.